

ere end til en Beklagelse. Og endda vil Offentligheden ikke uden videre tage denne Afgørelse for god." Jeg saa lidt som de fleste andre forstaaer denne Afgørelse, men maaske den højtærede Minister vil løse os Gaaden og forklare, hvorledes hans tidligere Udtalelser og Afgørelsen nu rime sammen. Man spørger uvilkaarligt sig selv: Hvad er der sket i de 3 Uger, der ligge imellem de to Udtalelser? Der maa være sket noget. Men hvad er det? Man har set saa mange Forklaringer, man gisner paa det ene og det andet. Man har gisnet paa, at den højtærede Minister eller maaske hele Regeringen — jeg vil snarere tro, at Afgørelsen er truffen af den samlede Regering — har været bange for at støde Højre for Hovedet ved at træde kraftigt op mod Birkedommer Sylow. Denne var lige valgt til Landstingsmand af Højre, og Regeringen har Brug for Højre paa forskellige Omraader. Den støtter sig til Højre, hvor den kan komme til det, og Højre støtter til Gengæld Regeringen og Venstrepartiet, hvor det kan komme til det. Var det maaske Skattelovene, der vare i Fare? Kunde det muligvis tænkes, at Højre ikke vilde stemme for Skattelovene, hvis man saarede en af dets Landstingsmænd, eller var det andre Ting? Jeg tror selvfølgelig ikke, at et saadan Hensyn var blevet gjort gældende, men jeg har set det offentligt fremdraget, og da man staar ganske uforstaaende overfor, hvilke Hensyn der kan have gjort sig gældende, nødes man til at beskæftige sig med saadanne Tanker, man kan ikke paa Forhaand vise Tanken helt bort.

Under alle Omstændigheder savne vi enhver som helst Forklaring af, hvorledes der kan tilvejebringes Overensstemmelse mellem Ministerens tidligere Udtalelser og denne Afgørelse. En saadan Afgørelse er nedbrydende for Retsbevidstheden i Landet, og det skulde dog være Justitsministerens første Opgave at højne denne Retsbevidsthed. Det virker nedbrydende paa Retsbevidstheden at se en saadan Afgørelse truffen, hvor der foreligger offentlig Tilstaaelse om grov Embedsforbrydelse, og hvor man undlader at gøre noget som helst. Folk faa uvægerligt det Indtryk, at der er een Ret for een Klasse af Mennesker og en anden Ret for en anden Klasse Mennesker. Den højtærede Minister er meget stærk i at dokumentere for os de forskellige Afgørelser, han i andre Sager har truffet. Vi have hørt ham læse op for os Forhør, som man fra mange Sider har sagt ikke burde oplæses, han har

oplæst Skrivelser, og i det hele er han — hvad der kan være rigtigt — meget stærk i at dokumentere for os alt muligt. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil være lige saa stærk i at dokumentere denne Sag for os. Jeg kunde f. Eks. have Lyst til at bede Ministeren oplæse den Indberetning, som Sylow i sin Tid, da han begik sin dadelværdige Handling, gav daværende Justitsminister Nellemann.

I det hele tror jeg, at det er et almindeligt Krav, at man i denne Sag faar Dokumenterne paa Bordet og faar at se, hvad der er foregaaet mellem Ministeren og Birkedommer Sylow. Det er et Krav, som fremsattes af saa godt som alle Blade, og som Eksempel skal jeg tillade mig at nævne, hvad „Vort Land“, altsaa et Højreblad, skrev. Det skrev: „Det vil være nødvendigt, at Birkedommer Sylaws egen Forklaring om det faktisk passerede bliver almindelig tilgængelig. Vi opfordre bestemt Ministeren til at offentliggøre Hr. Sylows Redegørelse. Ministeren fortier jo endog, at en saadan foreligger. Ingen ved, om han blot har bygget paa et halvhumoristisk Bladinterview og dertil knyttede hysteriske Kommentarer“. Ligeledes haaber jeg, at den højtærede Justitsminister vil dokumentere for os den Skrivelse, han formentlig inden sin ministerielle Afgørelse har tilsendt Birkedommer Sylow, ligeledes, hvad han har modtaget fra denne. Er det undersøgt af den højtærede Minister eller andre, om der i disse Skrivelser ikke findes Fortielser, bevidste eller ubevidste? Jeg vil ligeledes bede den højtærede Minister oplyse, om han har haft nogen Samtale med Birkedommer Sylow i den Anledning. Vi have hørt den højtærede Minister referere Samtaler, han har haft med Embedsmænd, og jeg mener, han ogsaa kan gøre det i dette Tilfælde. Det kunde være rart, om vi kunde faa at vide, hvad Birkedommer Sylow har sagt ved den Lejlighed, om han slog Øjnene ned som en Mand, der blev ramt af Sandheden, eller hvorledes han i det hele har taget Ministerens Udtalelse. Der maa jo være sket noget. Folk forstaa ikke Afgørelsen. Navnlig bliver Afgørelsen uforstaaelig, naar man ser den paa Baggrund af den Afgørelse, den højtærede Minister har truffet overfor Sundhedsstyrelsens Formand, Dr. Muus. Jeg gentager, at det er nedbrydende for Retsbevidstheden at se saadanne Afgørelser. Folk ville næsten tro, at Dommere her i Landet have Lov til at „slaa paa Tuden“, for at tale med Birkedommer Sylow.

Det er et stort Ansvar, den højtærede